

Người Yêu Cũ

Nguyễn thị Thu Huệ

Vô tình trong bữa tiệc sau cuộc họp, cô gặp lại anh, người yêu gần gũi hơn bốn mươi năm trước. Ngày ấy, anh học Tây về, đẹp trai lịch lãm thơm mùi Tây không giống bất cứ loại nước hoa nào. Do cần chuyển quà của bố đang công tác bên đấy, anh đến tìm cô. Cô lúc đấy gần ba mươi, mải học, rồi đi làm, thất tình vài lần nên chưa lấy chồng. Còn nhớ, chiều đó mùa hè, cả phòng làm việc có một cái quạt trần treo tít trên cao quay nhẹ nhẹ. Mỗi người có một cái quạt nan, hoặc quạt giấy, tay viết, tay quạt.

Anh bước vào. Cô ngẩng lên và choáng váng. Cú này đúng là sét đánh.

Anh không giống bất cứ ai cô gặp từ thời đi học, rồi đi làm. Không phải vì anh cao trên mét tám, không phải vì da anh hơi rám hay mái tóc cắt ngắn. Cũng không phải vì bộ quần áo anh mặc. Mà vì tổng thể. Anh sạch sẽ thơm tho khi ngồi gần cô trên cái ghế duy nhất góc phòng làm việc. Cô chợt nhận ra, lâu nay đàn ông xung quanh cô không thơm, mùi thơm của sạch sẽ.

Và hai người yêu nhau...

...Và hai người chia tay.

Tự chia tay.

Cô rút lui vì mặc cảm bởi những câu nói của anh về người này người kia.

- Anh ác cảm với các cô gái để móng tay, móng chân dài, lại vàng vàng. Ở thành phố có lợi ruộng dâu mà móng vàng thế, chỉ là bẩn.

- Cô nào ăn nhai tem tép là anh chuyển ra góc khác, rất khó chịu.

- Có cô đi họp, tay không bao giờ yên, hết ngoáy mũi lại nặn trứng cá, kinh chết...

Móng tay cô không vàng. Cô không nhai tem tép khi ăn. Không ngoáy mũi hay nặn trứng cá ngoài đường. Nhưng cô chắc chắn có những tật khác, sớm muộn anh sẽ khó chịu, chỉ là chưa biết lúc nào. Ví dụ, cô bị tật nửa ngủ nửa thức. Rõ ràng cô phát ra tiếng ngáy nhẹ nhưng đầu cô vẫn thức. Cô nấu ăn tạm được nhưng phải có chút nước mắm, mà anh lại ghét mùi đấy. Và nhiều thứ khác, chưa sống chung không nói trước được. Anh thấy cô từ xa, chạy tới mừng rỡ.

- Ôi trời đất ơi, anh không nghĩ sẽ gặp lại em. Cũng mấy chục năm rồi, em hơn sáu mươi, anh hơn bảy mươi, quá khủng khiếp.

Anh dân Tây học, gặp người quen là ôm. Vòng ôm luôn ấm áp, lưu luyến hương thơm trong não cô những tháng yêu anh. Hôm nay anh lại ôm cô, và mùi nước hoa thanh lịch khiến cô nao nao.

Họ tranh thủ trong bữa ăn nói đủ chuyện. Hơn bốn mươi năm có ít đâu. Anh ba đời vợ rồi, giờ ở với con trai cũng độc thân. Hai bố con ở căn biệt thự giờ bán nhanh cũng gần năm mươi tỷ, hai căn chung cư cho thuê. Anh vẫn thể thao đều, không mỡ máu men gan ạ. Em hai con, chồng mất do bệnh hiểm nghèo. Mắt anh sáng lên, nói luôn, biết đâu duyên số già lại hiểu và ở được với nhau. Nhiều đêm đồng, lang thang trong nhà, ngày cuối tuần ra vườn cũng cô quạnh lắm em ạ. Cô cũng xốn xang, vì xưa chia tay có thù hận gì đâu, tự cô ngại mà lủi xa đỡ mất vui.

Tiệc tàn. Mặt bàn la liệt xương gà, vỏ tôm, xương cá, giấy ăn khô, ướt. Anh chợt thất sắc, lấy đũa bới tung đồng xương các loại trước mặt, lưỡi đẩy qua đẩy lại trong miệng. Anh lòi trong chiếc túi hiệu Louis Vuitton, bỏ điều Cigar, bật lửa, lấy ra một cái gương bé, bật đèn ở điện thoại, soi khắp miệng, quay sang cô. Cái thằng bạn anh bác sĩ răng, nó khẳng định bọc răng cho anh chắc nhất rồi, thế mà vừa gặm miếng đùi gà với một con tôm, bay mất hai cái răng mới chết. May mà phục vụ chưa dọn đồng xương, em tìm cùng anh nhé.

Cô nén thở dài, lấy đôi đũa và cùng bới xương. Anh chợt dí mặt vào mặt cô, nhe răng ra, chỉ vào những cái răng bọc rồi, thân thiện:

- Nó thế này em này, phải tìm rất kỹ sẽ thấy.

Không hiểu mọc đâu ra suy nghĩ bất ngờ hiện ra trong đầu khiến cô lằm bằm:

- Hay là anh nuốt hai cái răng rồi?

Mặt anh thoát tái xanh đôi môi cong cong khiến anh cười rất có duyên, mím chặt lại. Anh hỏi thúc:

- Em làm anh giật cả mình. Sao anh nuốt răng được, nó rất cứng. Em cứ tìm tiếp đi.

Công cuộc tìm răng cho người yêu cũ thất bại. Mất. Nhưng không nuốt, anh khẳng định khi chia tay. Anh không cười toét miệng như trước, chăm chú hỏi cô địa chỉ nhà và điện thoại để tới thăm. Cô dè dặt, nói

- Em sắp vào Nam chăm cháu, em có số của anh rồi, em sẽ chủ động liên hệ anh nhé.
Anh ôm cô chia tay, như lâu nay vẫn thế, như không có chuyện đã mất tích nhau hơn bốn mươi năm.
Khi cô vẫn đứng đợi xe, một tay anh mở cửa chiếc taxi đến trước, bàn tay còn lại, anh cho vào miệng khoảng
tìm răng để chắc chắn mình đã mất chúng.

Nguyễn thị Thu Huệ